

תוכנית

טלוויזיה על גירושין

— שלום אדוני. מתי אתה התגרשת מאשתך? מה אתה יכול לספר לנו על התהליך?
— אני ואשתי החלטנו...
— טוב, יפה, אנחנו נחזור אליך בהמשך התוכנית. כן, את גברתי, מתי הבנת שהנישואין שלך נכשלו?
— זה תהליך ארוך, זה לא קורה בבת אחת...
— כן, כמובן, תורה רבה לך. רציתי לשאול אותך, ח"כ שולמית אלון, מה רעתך...
— אני חושבת שאין מנוס מנישואין אורחיים בארץ...
— כן, עמדתך ידועה, נחזור לזה בהמשך. אולי אתה אדוני, תגיד לי, כשהורייך התגרשו, לצד מי היית?
— אני לא יודע. תראה, שניהם צודקים ואני לא יכול...
— טוב, תורה לך, נחזור אליך בהמשך. כן גברתי, אני יודעת שאת רוצה להגיד כמה דברים. אבל הזמן אוזל ואנחנו מתקרבים לסוף התוכנית. אני נורא מצטער. אני באמת מאוד מצטער. אני מבקש סליחה. אני מאוד מאוד מצטער.
— מה שאני, כצופה, הבנתי מהתוכנית כניסה חופשית בעניין הגירושין, הוא שהטלוויזיה הישראלית היא נורא עסוקה ואין לה זמן לאנשים הרוצים לספר את הסיפורים הפרטיים שלהם. מצידי זה בסדר. בפעם הבאה הם יכולים להקדיש איזה סרט-מתח טוב להנאת הצופים, ולא לעשות מאמצים של שעה וחצי בלסתום פיות של אנשים שהזמינו אותם כדי לדבר.

עשיתי לזה סוף: על מי ורבה'לה

עד לפני כמה חודשים השתתפתי בתוכנית דרור, ביחד עם מני פאר ושלמה ניצן ויאיר גרבוז ומאיר שלו וטוביה צפיר ומנחם זילברמן. פעמיים בחודש היו אומרים את השמות שלנו ברדיו בחבילה אחת. חלק מהמאזינים אהבו את התוכנית ונהנו ממנה. והחלק השני? מה שהוא הצליח להבין מכל התוכנית זה שאני מכירה את האדונים האלה והם מכירים אותי.
מה כל כך נורא? כלום. בסך-הכל הם היו אומרים לי שמנחם השמין נורא, והעשרות של גרבוז זו ממש בושה, ולמה שלמה ניצן לא מתחתן כבר, ואולי אני יכולה לברר אם האחות של אשתו של טוביה גרה פעם בקריית-ביאליק. מה אגיד לכם, לומדים לחיות עם זה. באמת לא נורא.
אבל זה רק עד שבוקר אחד בהיר, או לילה אחד כהה, קיבל מני פאר את התוכנית הרדיו-חדשה ממני. עוד היום אני לא מבינה למה הוא עשה לי את זה. למה אני צריכה לקבל כל יום חמישה טלפונים המתחילים ב"תראי, את מכירה את מני פאר, תעשי טובה ותשאלי אותו אם זה מעניין אותו לראיין..."
וזה רק המישפט הפותח, כמובן. אחר-כך בא הסבר ארוך ומייגע על תכונותיו הנפלאות ועל ייחודו של האיש/האשה המועמדים לראיון טלוויזיוני. ולמה כדאי למני, ואיך זה יעזור לעם ישראל וכו'.
היום גמרתי עם העניין הזה. טילפנתי למני פאר ורבותי איתו. מהיום אני לא מדרבת איתו והוא לא סובל אותי. עד כדי כך הוא לא סובל אותי, שאם אני אזכיר לפניו איזה שם לראיון בתוכנית שלו, הוא כבר ידאג שאת האיש/האשה הזה/ה לא ירצו לראיין באף אחת מתוכניות הטלוויזיה האחרות. אגב, פגשתי את ריבקה'לה מיכאלי רק פעם אחת בחיים, ואנחנו לא במצב של לבקש ממנה טובה.
תורה רבה לכולכם.

לא מכירה את ריבקה'לה, ברוז עם מני

עצות

החברה השוויצרית שלי (מחלקת-חיסכון) ביקשה ממני להודיע לכם, שאם טרחתם לסובב את הכפתור במקרה כדי להגביר את הקירור, בחודשי הקיץ, הגיע הזמן לסובב אותו בחזרה ולהוריד את רמת-הקירור. היא אומרת שזה חוסף שקלים נכבדים, ובעניין הזה של חיסכון בשקלים אני אף פעם לא מתווכחת איתה.

ועוד משהו. הימים האלה הם הימים בהם ילדים ואנשים אחרים נוהגים להצטנן. אפשר, כמובן, לחיות עם שיטת-הריפוי האומרת "עם תרופות זה יקח שיבועה ימים, ובלי תרופות שבוע", אבל יש אמהות יהודיות שגידול ילדים בלי תרופות נראה להן רשלנות פושעת וקיפוח מזועזע.
הרוקח שלי (אנחנו קונים אצלו סבונים, סיכות-ראש וסוכריות-מנטה) אמר לי שהלהיט האחרון נגד ילדים מצוננים הוא נומצין, שהוא שיקוי לשעות-הלילה, המקל על שיעול ושאר צרות נילולות. תוצרת הארץ, שכחתי לשאול כמה עולה, אבל מה זה כבר לעומת בריאות ילדנו. אגב, מי שיש לו רחיה נפשית מכל תרופה באשר היא שם (כמוני, למשל), למה שלא ינסה לרפא את ההצטננות של ילדיו בגוגול-מוגל נפלא: בוחשים בספל חלמון (צהוב) אחד עם שלוש כפיות סוכר ומוסיפים לו חלב חם. לשניים של זה עוזר כבר שנים רבות, טפו טפו טפו.

פינת בניהוודה

קצת מונחי קונדיטאות: פרוריית "עוגת-חול" petit-four, פת-פאר Dragee, תרגימית bienensstich, עוגת יערה והירות! גם בשמות העבריים שלהם זה משמין.

ששולחן-מחשב עולה 50 שקל, שולחן סלוני — 65 שקל, ספרייה גדולה לילד, הכוללת מגירות ושולחן-כתיבה — 180 שקל ומוזון בן שלושה חלקים — 220 שקל. אגב, מרפס גדולים לספרים או לחפצי-נוי אחרים עולים 9 שקל המרף.

נכון שצריך להביא את זה הביתה ולהרכיב לבר, אבל בשביל מה יש בעלים בעולם?

שיחת-חולין

בטיול קצר בכיכר דיזנגוף בתל-אביב, למול הפלא המשריץ אור, צבע ומוסיקה. הילד: אמא, למה בנו את זה בכלל? אני: כדי שתיררם. הילד: אז אולי יותר טוב שיעבירו את זה ללונדון, שם יראו את זה יותר תייררם.

ואחרי כל זה הילד באמת, פה ושם, מכין שיעורי בית, והמישפחה בהיסטריה של אושר. אבל הילד, למרות שהוא לא תמיד מכין שיעורי-בית, הוא ילד חכם מאוד. הוא תפס מוזמן ששני הפראיירים המבוגרים הגרים איתו בדירה מנגנים לפי החליל שלו, ואפשר להשיג מהם כל דבר.

נו, למה כל הסיפור הזה? כי אתמול בבוקר הוא הודיע למישפחה שהשולחן שלו מלא בספרים ובדיסקטים של מחשב ובמחשב עצמו, ואם לא יקנו לו, באופן דחוף ביותר (כלומר באותו היום ממש), שולחן מיוחד למחשב — הוא ייאלץ (למרות רצונו, כמובן) להפסיק להכין שיעורים לאלתר ולתמיד.

עוד באותו בוקר התפצלו הוריו של המיקרה הנ"ל (להלן הילד) לשני כוחות עיקריים, וכל אחד יצא לחפש שולחן-מחשב זול, מתוך מגמה להיפגש בצהריים ולהחליף חוויות ומחירים. במילים אחרות: תחרות. ואם תחרות, אז למה שאני לא אנצח פעם אחת? וכדי לנצח את הבעל, אני מוכנה אפילו לנסוע לדרום העיר.

כך עשיתי, והנה, תוצאות מחקר: ברחוב הפטיש, פינת רחוב הרצל, יש מה שנקרא "מחסן לנגר החובב". רהיטים מכל הסוגים והמינים נמכרים כאן בלתי-מורכבים, אבל עם הוראות שימוש וכל הברגים ושאר הברזלים נחוצים. אמרו לי גם את סוגי העצים המשובחים שהדברים עשויים מהם, אבל אחסוך מכם אינפורמציה זו, המסתכמת באותיות לטיניות. מה חשוב הוא

עפרונות כדי שאף פעם לא יהיה חסר, הולכים לטייל עם הילד הקטן כדי שלא יריב איתו, מחממים את החדר שלו ומקוררים את המיטבה ונותנים לו נשיקה בראש כדי שיעבור לו הכאב,

הכל ביחד: 220 שקל

עבודת-יד

אסף, ילד שלי מוצלח, ממש משתגע להכין שיעורי-בית כל יום. אלא מה? מפריעים לו. חד וחלק. הילד רוצה להכין את השיעורים, וכל העולם נגדו. יום אחד המורה כתבה את שיעורי הבית על הלוח, אבל הוא לא הספיק להעתיק, יום אחר הוא אומנם העתיק, אבל שכח את הדף בכיתה. יום אחד בדיוק נשבר לו העיפרון ולשום ילד לא היה עיפרון נוסף. ביום אחר, כשהוא כבר התיישב בבית להכין את השיעורים, השכנים פתחו רדיו מאוד חזק וזה הפריע לו. פעם אחרת, לפני זמן הכנת השיעורים הוא רב עם אחיו הקטן וכבר לא היה לו ראש להכין שיעורים. פעם קר לו בחדר שלו וחם לו במיטבה, פעם כואב לו הראש ופעם יש לו יבלת ברגל, שמפריעה לו מאוד להתרכז בתנ"ך.

הילד הזה, מה שיש לו בחיים זה זוג הורים המוכנים לעשות הכל בעולם כדי שהילד המוצלח שלהם יעשה שיעורי-בית. אנחנו צועקים על השכנים שינמיכו את הרדיו, קונים לו 300